

Patricia Perquin, Achter het raam, mijn verhaal

Enkele kanttekeningen

De artikelen in de krant.

Het boek van Perquin verscheen eerst als een reeks artikelen in het AD en het Parool. In het Parool stonden ze zelfs op de Nieuws pagina. In een van de artikelen brandde Perquin Mariska Majoor en Metje Blaak af. Dit ging over een mening over personen, waar niets nieuwswaardig aan was. Dus een journalistieke misser. De tweede journalistieke misser was dat Mariska en Metje niet om een weerwoord was gevraagd.

De persoon van Patricia

Degene die zich Patricia Perquin noemt is een paar keer op de radio geweest. Op de televisie schitterde ze door afwezigheid. Ze heeft zich nooit bij De Rode Draad gemeld. De vrouwen die wij kennen op de Wallen hebben nooit van haar gehoord. Op Hookers.nl wordt door verschillende klanten getwijfeld aan haar status van prostituee. Een klant weet bijvoorbeeld te melden dat er op de plek waar Patricia zou hebben gewerkt een andere vrouw zat, die zeker niet aan het profiel van Patricia voldeed. Slechts één deelnemer aan die discussie zegt dat ze wel degelijk bestaat, en deze persoon verwijst naar haar 'goede ideeën.' In ieder geval adviseert ze nu Lodewijk Asscher en de beleidsmakers in Amsterdam op grond van deze 'goede ideeën.'

Zo heeft ze een paar panklare oplossingen voor alle problemen op De Wallen. Ze vindt dat overheidsdienaren eerst op huisbezoek moeten gaan bij aanstaande sekswerkers en ze moet dwingen een bedrijfsplan te schrijven. Vroeger moesten prostituees uit de associatielanden ook een ondernemingsplan maken, maar dat was onmogelijk, want de gegevens over de markt en de concurrentiepositie die voor het maken van een bedrijfsplan nodig zijn ontbraken op het gebied van prostitutie. Slimme lieden verkochten voor veel geld onrealistische bedrijfsplannen aan deze vrouwen.

Er zitten nog meer onuitvoerbare, nutteloze en vooral dure maatregelen in de 'toolkit' van Patricia. Zo moet de overheid de bedrijfsvoering van de vrouwen gaan controleren. En ze wil dat een sekswerker voordat ze aan haar werkdag begint allerlei papieren naar een meldpunt mailt, brengt of laat brengen. 'Wat stom dat niemand dat nou eerder heeft bedacht', schrijft Patricia over haar briljante plannen. Je hoeft echter geen expert op het gebied van prostitutie te zijn om te weten dat haar oplossingen niets zullen uithalen. Sekswerkers zijn zeer mobiel en zijn in verband met het stigma zeer huiverig voor registratie.

Geld

Patricia is de prostitutie ingegaan omdat ze door een koopverslaving anderhalve ton schuld zou hebben opgelopen. Kennelijk was de deurwaarder die aan het begin van het boek haar huis binnenkomt om haar spullen in beslag te nemen er in geslaagd om alle schulden in één vordering samen te brengen. Uit de media en op internet valt op te maken, dat dit meestal niet gebeurt. Deze deurwaarder ziet tassen vol onuitgepakte aankopen in haar kamer staan. Had Patricia dan nog geld op de bank staan? Kon ze nog grote bedragen pinnen? Hoe ver kun je rood staan? De meeste banken hebben immers een limiet van 3000 voor een beperkte periode. Was nooit een van die vele schuldeisers overgegaan op loonbeslag?

Ze treft een regeling met de deurwaarder en slaagt erin de vereiste termijnen te betalen. Op grond van wat Patricia vertelt over verdiensten hebben we berekend dat ze minstens zeven klanten per dag moet hebben gehad, die allemaal honderd euro of meer betaalden. En dat iedere

dag. Wij horen dat vrouwen die goed draaien af en toe een dag hebben dat ze net zoveel als Patricia verdienen, maar dat het gemiddelde veel lager ligt.

Toeval

Patricia heeft bepaalde grieven: exploitanten geven geen bonnen en het is onmogelijk om een arbeidsongeschiktheidsverzekering af te sluiten. Daar heeft ze gelijk in. Meer vrouwen zijn daar boos om. We kennen één vrouw die exact hetzelfde rijtje grieven als Patricia had, en die net als Perquin wist te vertellen dat exploitanten, als ze al bonnen gaven, sjoemelden met de bedragen. Ook deze vrouw is- wederom net als Patricia- van haar kamer afgegooid omdat ze volgens de exploitant de enige was die steeds over de bonnen zeurde. Ook klaagde de vrouw die wij kennen over het moeten doorbetalen van de kamerhuur tijdens afwezigheid die de exploitant dan wel even aan een ander verhuurde. Diezelfde vrouw was – net als Patricia in Haarlem gaan werken waar alles volgens haar goed was geregeld. En ook stom toevallig, was zij het ook al net als Patricia het een tijdje in Den Haag wezen proberen, waar ze het maar niks vond. Die vrouw die wij kennen is zeker Patricia niet, maar een openhartige sekswerker die zeker geen tonnen schuld heeft en nooit met van die idiote oplossingen voor de problemen op de proppen zou komen. Zij zit al zeker 15 jaar in het vak en werkt nog steeds. Zou het kunnen dat Patricia deze vrouw heeft gesproken? Deze vrouw werkte overigens in het Singelgebied, waar nauwelijks toeristen komen. Patricia klaagt nergens in haar boek over de vele toeristen die op De Wallen rondlopen. Wij weten wel dat veel vrouwen op De Wallen daar last van hebben. Dit was overigens ook een klant op Hookers.nl opgevallen. Patricia haalt wel fel uit tegen de organisatoren van rondleidingen op De Wallen. In haar kritiek zal ze Lodewijk Asscher aan haar zijde vinden, want die vindt dat slachtoffers geen toeristische attractie mogen zijn. Ze meent te weten dat de politie aan die rondleidingen meewerkt en eraan verdient. Nu is er inderdaad één inmiddels al lang gepensioneerd politiefunctaris, die regelmatig rondleidingen geeft. De man is al jaren geen politieagent meer.

De vriendinnen en collega's van Patricia

Patricia heeft sinds ze sekswerker is, eerst drie, maar later slechts één vriendin. De laatste vrouw blijft doorwerken, hoewel ze weet dat ze terminale kanker heeft. Het is algemeen bekend dat dit een vrouw is overkomen die een paar jaar geleden is gestorven. De tweede vriendin is een oudere Nederlandse vrouw die haar inwijdt in de administratieve problemen van het vak. Zij vertelt Patricia in enkele sessies wat het stappenplan is, zoals die ook is beschreven op de website van De Rode Draad. Ze vertelt dat Patricia naar de Kamer van Koophandel moet, en dat het onmogelijk is om een bankrekening te openen. Op dit gebied heeft de vriendin, ofwel' de sprekende website' de teksten niet helemaal goed gelezen, want het is alleen onmogelijk om als sekswerker een zakelijke rekening te openen. Een gewone betaalrekening kan een sekswerker namelijk wel openen.

Deze vrouw wordt aanvankelijk door Patricia als een sympathieke vrouw neergezet. Deze Mary helpt een slachtoffer van mensenhandel uit het vak. Patricia durfde dat niet. Uit bewondering besluit Patricia Mary een bloemetje te gaan brengen. Maar dan komt de aap uit de mouw. Mary had alleen de collega geholpen om haar weg te krijgen, weer een concurrent minder. Dit hele verhaal dient als illustratie van de mentaliteit van collega's. Als we Patricia moeten geloven is het een en al haat en nijd op De Wallen. Iedereen is jaloers op haar. Ze beschrijft veelvuldig 'de zure blikken' van de collega's, 'wijven die je niet kunt vertrouwen'. Op de kwestie van de concurrentie loopt ook de vriendschap met de eerste vriendin stuk, degene die haar attendeert op het feit dat ze als sekswerker haar schulden zou kunnen afbetalen. Wanneer Patricia inderdaad een kamer gaat huren, moet ze ver uit de buurt van deze vriendin blijven, want Patricia zou met haar 'mooie onschuldige smoeltje' haar klanten wegkapen.

Patricia schrijft ronduit beledigend over haar collega's. Ze noemt ze soms 'vuilnisbak' en migranten betitelt ze als 'derderangslandwifven'. Overigens is het haar ontgaan dat 'de oostblokjes' sinds 2004 geen verblijfsvergunning nodig hebben.

Zijn er dan geen aardige, menselijke sekswerkers? Jawel, Patricia zelf, want zij heeft tenminste oog voor de menselijkheid van de klant. Haar collega's niet, want die vinden het 'onprofessioneel' om een klant aardig te vinden.

Maatschappelijk werkers

Behalve de collega's worden in dit boek alle maatschappelijk werkers afgebrand, als 'subsidiehoeren'. Dit begint al bij de vrouw bij wie ze in het begin van het boek terecht komt voor schuldhulpverlening. Die wordt afgedaan met het scheldwoord uit de jaren zeventig als 'geitenharenwollensokkentype', 'je kent het wel, dik, slecht gekleed en zonder make-up'. ¹De medewerkers van P&G worden ook in een slecht daglicht gezet. Ze zouden smekend langs de ramen gaan om zieltjes te redden. Patricia neemt echter toch contact met ze op omdat ze wil stoppen. Ze belt, maar gaat niet langs. Degene die ze aan de telefoon heeft zou prostitutie niet als werk beschouwen, wat volgens ons niet het standpunt van P&G is. Ze wil een goedkoper huis. Dat heeft de maatschappelijk werker niet voor haar a la minute. Ze krijgt geen urgentieverklaring. De maatschappelijk werker doet haar de suggestie aan de hand haar bullen in de opslag te zetten en vervolgens als dakloze naar Het Leger des Heils te stappen die haar dan maar urgent moet maken. Waarschijnlijk is het Leger des Heils niet blij met die beschuldiging van het meewerken aan fraude.

Patricia vraagt in datzelfde telefoongesprek hulp van een psycholoog. Tot haar ongenoegen wordt ze niet meteen naar een gratis psycholoog gestuurd, maar moet ze eerst een intakegesprek met een maatschappelijk werker voeren. Dat wil ze niet. Deugt er dan niemand? Jawel, ze is vol lovende woorden over Frits Rouvoet, volgens haar de herder van De Wallen. Hij heeft haar echt geholpen, want nadat ze met hem had gebeden, kreeg ze ineens een klant die wel heel erg veel betaalde. Zo blijkt de hulpvraag van Patricia steeds een vraag te zijn naar meer geld die zich soms uit in een eis een goedkoper huis toegewezen te krijgen of een gratis instant therapie te mogen krijgen.

De politie

De politie kan in de ogen van Patricia geen genade vinden. Ze vindt de politiemensen een stelletje sukkels, die verbaasd zijn dat ze haar identiteitsbewijs in haar laars bewaart. De politie zou niet bereid zijn de misstanden op De Wallen aan te pakken. Pas door haar artikelen kwam er volgens Patricia een politieofficier met haar over de werkomstandigheden praten. Ze liegt tegen hem. Volgens haar mag je de politie van de exploitant niet de waarheid vertellen. Ook al een verhaal dat in een iets andere vorm door de eerder genoemde vrouw aan De Draad is verteld. Overigens weten wij dat de politie wel degelijk oog heeft voor misstanden.

Metje Blaak en Mariska Majoor

Vreemd genoeg wordt De Rode Draad nergens in het boek met name genoemd. Maar Patricia laat duidelijk merken dat ze Metje Blaak haat. Dat was al duidelijk in de artikelenreeks in de kranten. Metje Blaak zou zich nooit vertonen op De Wallen, 'op de tv onzin zeggen' en alleen maar op subsidie jagen. Overigens heeft Metje zelf nooit een betaling gekregen uit de subsidiepot. Metje Blaak komt een tweede keer in het boek voor. Patricia laat een vriendin tijdens een etentje als eerste reactie op haar boek zeggen dat ze het vooral leuk vond hoe

¹ Andere lezers hebben ook gewezen op sommige verwijzingen van Perquin die niet leeftijdconform zijn. Welke vrouw van dertig zal een man als een James Dean beschrijven?

Patricia korte metten maakte met het 'vakbondsvrouwje'. In het boek lijkt ze te denken dat haar artikel de oorzaak is dat Metje al een bepaalde tijd niet in de media verscheen. Na de verschijning van het boek verscheen Metje opeens tot haar ongenoegen op Powned. Ze heeft naar Powned gebeld om haar beklag te doen, maar wilde zelf niet op de tv.²

Mariska Majoor wordt ook door Patricia ernstig geschoffeerd. Patricia wil 'die kut de vut' insturen. Ze neemt het Mariska bijvoorbeeld kwalijk dat ze een – overigens schappelijke- prijs vraagt voor een cursus voor beginnende sekswerkers. We weten allemaal dat Mariska nooit subsidie heeft gekregen, maar ja, Patricia vindt nu eenmaal dat alleen zijzelf betaald moet worden.

Geweld

Een van de weinigen die het boek negatief beoordeelt is de blogster, Zondares. Zij ontmaskert de beschrijvingen van geweld in het boek. Geweld komt voor op De Wallen, maar niet in de compacte vorm waarin Patricia het opdist. (link) In een reactie in diezelfde blog wordt het verhaal in twijfel getrokken dat de politie de bescherming aan de Hell's Angels overlaat. Inderdaad is volgens onze informatie de rol van de Angels op De Wallen kleiner geworden, zo niet uitgespeeld.

De stijl

Er is een bepaald type ghostwriter dat denkt dat de leesbaarheid van een boek alleen maar toeneemt wanneer het uiterlijk van de mensen die erin voorkomen gedetailleerd wordt beschreven. Patricia zit kennelijk ook in dit kamp. Zo weet Patricia nog dat een man met wie ze vluchtig jaren geleden te maken heeft gehad, 'donkerblauwe' ogen had. De exploitant –door haar consequent huisbaas genoemd- bij wie ze haar eerste kamer huurde zou 'zuchtend zijn krant hebben weggelegd' toen zij hem wat vroeg. De deurwaarder was slank. Zo staat het boek bol van de bijvoeglijke naamwoorden. Smaken verschillen, maar het gaat ten koste van de geloofwaardigheid van het boek.

Een gedachte-experiment

Stel, je bent bijvoorbeeld John de Mol. Je wilt iets nieuws neerzetten, iets wat zelfs internationaal gaat scoren. Iets wat verder gaat dan televisie. Een vorm van ultieme reality tv. Je gaat de realiteit niet filmen maar maken. Je zet een team aan het werk dat gaat researchen, interviewen en schrijven. Je publiceert een paar artikelen om het publiek warm te maken voor het pièce de résistance: een boek waarin alle partners van het prostitutiebeleid in een stad worden neergesabeld. Je huurt een tot nog toe onbekende actrice in die wat op de radio kletst en contact opneemt met een wethouder waarvan bekend is dat hij vindt dat er misstanden op De Wallen heersen. Voor de vorm bekritiseer je hem mild in het boek. Zou dit kunnen? Op de achterflap staat te lezen dat Patricia een goede baan in de media had. Ze zou nu weer een goede baan hebben. Wil de ware Patricia Perquin opstaan?

² Dat staat niet in het boek, maar is via Powned aan Metje Blaak verteld.